

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712203513
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7712203513.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu Obec Stretava, Stretava 12, IČO: 00 325 821, zastúpeného JUDr. Vladimírom Sabadošom, advokátom, Michalovce, Námestie osloboditeľov 77, proti žalovanému COOP JEDNOTA Michalovce, spotrebné družstvo, Michalovce, Obchodná 2, IČO: 00 169 099, zastúpenému JUDr. Michalom Kuročkom, advokátom, Michalovce, Obchodná 2, o zaplatenie 2.449 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8C/69/2012-204 z 23.5.2018 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania.

P r i z n á v a žalovanému proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce rozsudkom 8C/69/2012-96 z 10.1.2014 označeným v záhlaví titulom vydania bezdôvodného obohatenia žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť 1.240 € s úrokmi z omeškania 8,5 % ročne od 1.1.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný ako výlučný vlastník stavby súp. č. 160, v k. ú. R. zapísanej na LV č. XXX, postavenej na pozemku parc. č. 499 - zastavaná plocha vo výmere 1457 m², zapísanom na LV č. XXX ako vlastníctvo žalobcu, tento v období od 1.1.2011 do 31.12.2011 bezodplatne a bezdôvodne, bez akejkoľvek zmluvy so žalobcom, užíval vo výmere spornou budovou zastavanej plochy (248 m²). Vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1 a 2, § 456 O.z. a ďalej podľa § 517 O.z. v spojení s § 3 NV SR č. 87/1995 Z.z. a právne uzavrel, že v období celého roka 2011 žalovaný užívaním sporného pozemku na úkor žalobcu sa bezdôvodne obohacoval. Pre účely vyčíslenia skutočnej výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z výšky nájomného, za ktoré v danom čase a lokalite bolo možné prenajať sporný pozemok. Oboznámením sa s obsahom VZN obce č. 5/2008 záväzným pre všetkých jej pracovníkov a tiež aj pre starostu dospel k záveru, že v spornom období (2011) v danej obci pozemok bolo možné prenajať za 5 €/m²/rok, nestotožnil sa preto s názorom žalovaného o výške obvyklého nájomného s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob jej užívania sumou, ako vyplýva z posudku č. 53/2012 A.. O. (0,125 €/m²/rok). S poukazom na § 456 O.z. žalovaného zaviazal preto žalobcovi zaplatiť 1.240 € (248 x 5).

3. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolaní žalovaného uznesením 6Co/145/2014-114 z 9.2.2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. okrem výroku, ktorým žalobcovi bola

prísúdená istina 31 € s úrokmi z omeškania 8,5 % ročne od 1.1.2012 do zaplataenia a okrem výroku, ktorým žaloba vo zvyšku bola zamietnutá a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol konajúcemu súdu, že pri vyčísľovaní nároku žalobcu vychádzal zo žalovaným spochybneného všeobecne záväzného nariadenia obce o cene nájmu pozemkov v danej lokalite, čím výška obvyklého nájomného ostala nepreukázanou, pretože nebol predložený žiaden dôkaz, že v rozhodnom čase v danej lokalite pozemky za 5 € za 1 m² a za rok boli aj skutočne prenajímané. Uložil preto súdu prvej inštancie umožniť stranám označiť a predložiť dôkazy za účelom preukázania ich tvrdenia o výške obvyklého nájomného za sporný pozemok v rozhodnom období a zväžiť aj nariadenie znaleckého dokazovania k otázke obvyklého nájmu, ak by ho nebolo možné zistiť z predložených dôkazov.

4. Súd prvej inštancie ďalším rozsudkom 8C/69/2012-204 z 23.5.2018 (t.j. teraz preskúmaným rozhodnutím) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 51,08 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 13,14 € od 1.1.2012 do zaplataenia a 5,05 % ročným úrokom zo sumy 37,94 € od 20.1.2016 tiež do zaplataenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 93,38% trov konania. Zrekapituloval priebeh konania a uviedol, že po zrušení pôvodného rozsudku uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 9.2.2016 uznesením zo dňa 30.9.2016 spojil na spoločné konanie vec vedenú pod sp.zn. 8C/69/2012 s vecou 8C/23/2016 a predmetom konania takto bolo posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného predstavujúceho obvyklé nájomné za užívanie predmetného pozemku za obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2011 a za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015. Podľa zmluvy o nájme pozemku č. ZoN 1/2017 zo dňa 1.12.2017 uzavretej medzi žalobcom ako prenajímateľom a J. P. ako nájomcom prenajímateľ prenechal nájomcovi do nájmu časť pozemku zapísaného na LV č. XXX v kat. úz. R., pričom výška nájomného bola stanovená podľa zákona o cenách č. 18/1996 Z.z. a v zmysle VZN č. 5/2008 na 5 €/m² za rok. Zo záveru znaleckého posudku A.. K. O.eka, znalca z odboru stavebníctva č. 21/2017 zo dňa 29.3.2018 mu vyplynulo, že obvyklé nájomné za predmetný pozemok za rok 2011 je 44,14 € a za rok 2015 toto nájomné predstavuje 37,94 €. Citoval § 451 ods.1, 2, § 456, § 517 ods.1, 2 a § 563 Obč.zák. ako aj § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že žalovaný užíva pozemok - parc. č. 499 evidovanú na LV č. XXX v kat. úz. R., ktorá je vo vlastníctve žalobcu a to tým spôsobom, že na tejto parcele je postavená budova so súp. č. 160 vo vlastníctve žalovaného. Žalovaný pritom túto parcelu užíva bez právneho dôvodu, keďže so žalobcom nemá uzavretú žiadnu nájomnú zmluvu a na jeho úkor sa tak podľa § 451 ods.2 Obč.zák. bezdôvodne obohacuje. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia nezohľadnil Všeobecne záväznú nariadenie Obecného zastupiteľstva v R. č. 5/2008, v zmysle ktorého cena za prenájom pozemkov je 5 €/m² za rok, keďže toto nájomné nie je tým nájomným, ktoré by zodpovedalo obvyklej cene v danom mieste a čase. Prihliadol na to, že žalobca nepredložil žiadnu nájomnú zmluvu týkajúcu sa rokov 2011 a 2015 a predložil len nájomnú zmluvu zo dňa 1.12.2017. Neobstojí podľa neho tvrdenie žalobcu, že nemohol v rozhodnom období uzatvárať nájomné zmluvy pre existujúce predbežné opatrenie nariadené v konaní 7C/93/2014, keďže týmto rozhodnutím bol žalobca obmedzený iba v nakladaní s nehnuteľnosťou vedenou na LV č. XXX v kat. úz. R.. Žalobca takto neuniesol dôkazné bremeno o výške obvyklého nájomného a toto neuniesol ani žalovaný. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia preto vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalca A.. K. O., podľa ktorého v roku 2011 výška obvyklého nájomného za predmetný pozemok bola 44,14 € a za obdobie roka 2015 obvyklé nájomné predstavovalo 37,94 €. Žalovaný preto v zmysle § 456 Obč.zák. by bol povinný zaplatiť žalobcovi celkovo sumu 82,08 €, ale keďže v dôsledku predchádzajúcich rozhodnutí už bol zaviazaný na zaplataenie sumy 31 €, zaviazal ho na zaplataenie sumy 51,08 € s úrokmi z omeškania vo výške vyplývajúcej z právnej úpravy. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP a berúc do úvahy čiastočný úspech strán v konaní priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,38%.

5. Rozsudok v jeho zamietavej časti a vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a zaviazal žalovaného na zaplataenie sumy 2.397,92 € s príslušenstvom uplatniac pritom odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Vytkol napadnutému rozsudku v jeho zamietavej časti nepreskúmateľnosť pre nedostatok a zmätočnosť. Trval na tom, že prijaté Všeobecne záväznú nariadenie Obecného zastupiteľstva v Stretave č. 5/2008 je nesporne platné napriek námietke žalovaného spochybňujúceho jeho zákonnosť. Ignoráciu tohto nesporne platného záväzného nariadenia súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vysvetlil a jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné. V tomto kontexte konajúci súd nesprávne vyhodnotil ním predložený listinný dôkaz, a to zmluvu o nájme pozemku č. ZoN 1/2017, keď zrejme nesprávne

pochopil význam pokynu Krajského súdu v Košiciach na doplnenie dokazovania obsiahnutého v zrušujúcom uznesení 6 Co 145/2014-114. Všeobecne záväzné nariadenia sú totiž výsledkom činnosti obecného zastupiteľstva, ich obsah je záväzný a obsahuje právne normy zakladajúce, meniace alebo rušiace subjektívne práva a povinnosti fyzických a právnických osôb. Keďže žalovaný užíva pozemky v jeho vlastníctve a obec určila svojim VZN výšku nájomného za takéto obecné pozemky, aj výška bezdôvodného obohatenia sa od tejto určenej výšky musí odvíjať. Opačná interpretácia znamená nesprávne právne posúdenie veci.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny, keď rozhodnutie súdu je riadne zdôvodnené, pretože je jasné, určité, presvedčivé a preskúmateľné. Prvoinštančný súd správne postupoval v zmysle uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 9.2.2016 a zistený skutkový stav vyplýva zo znaleckého posudku č. 21/2017. Žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazné prostriedky na udržanie svojich tvrdení, ktorým by podporil aplikáciu VZN č. 5/2008 o výške ceny nájmu 5 €/m² a za rok platne uzatvorenými nájomnými zmluvami v danom mieste, čase a lokalite katastrálneho územia Obce R..

7. Ako už bolo uvedené, žalobca odvolaním napadol iba zamietavú časť rozsudku a súvisiaci výrok o trovách konania, a preto jeho vyhovujúca časť nebola predmetom odvolacieho prieskumu.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.2.2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

9. Žalobca použil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a zahŕňa predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, na zákonného sudcu, na prejednanie sporu v primeranej lehote, na poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, navrhovať dôkazy, vyjadrovať s ak nim, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na jeho preskúmanie, atď.. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu, o naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že konanie sa nejaví ako spravodlivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

10. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by

na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

11. Odvolacie námietky žalobca boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré je vyčerpávajúce, preto na neho v plnom rozsahu odkazuje. Na doplnenie odôvodnenia a pre zvýraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

13. Nie je sporné, že žalobca sa od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mal tento získať užívaním jeho pozemku bez právneho dôvodu, pri absencii akejkoľvek zmluvy. Sporné medzi stranami zostalo, ako určiť výšku tohto bezdôvodného obohatenia a ako určiť výšku obvyklého nájomného a tiež to, aký vplyv naň má Všeobecné záväzné nariadenie Obecného zastupiteľstva v Stretave č. 5/2008. Žiada sa však v celom rozsahu poukázať na závery vyplývajúce z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach 6Co/145/2014-114 z 9.2.2016, v zmysle ktorého súd prvej inštancie bol povinný zisťovať výšku obvyklého nájomného za sporný pozemok v rozhodnom období, a to z predložených nájomných zmlúv uzavretých k pozemkom daného druhu v dotknutej lokalite a prípadne výšku obvyklého nájomného zisťovať aj prostredníctvom znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie tento záväzný pokyn správne dodržal a rešpektoval, keď v konečnom dôsledku pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalca A. K. O., ktorý stanovil výšku obvyklého nájomného za predmetný pozemok za žalované obdobie. Neobstojí tak odvolacia námietka žalobcu, podľa ktorého súd prvej inštancie mal striktné vychádzať zo sadzieb plynúcich z platného všeobecne záväzného nariadenia obce. Súd prvej inštancie dostatočne a presvedčivo zdôvodnil svoj postup vychádzajúci z toho, že nájomné zmluvy z rozhodného obdobia na iné pozemky v danej lokalite mu predložené neboli, riadil sa pritom záväzným uznesením Krajského súdu v Košiciach a výsledok jeho rozhodovacej činnosti zodpovedá aj princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

14. Ust. § 451 Občianskeho zákonníka vyjadruje všeobecnú zásadu občianskeho práva, podľa ktorej sa nikto nesmie bezdôvodne obohacovať na úkor iného. Bezdôvodné obohatenie je pritom chápané ako záväzok, z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil, tomu, na ktorého úkor k obohateniu došlo. O obohatenie ide vtedy, ak sa plnením niekomu dostalo majetkovej hodnoty vyjadrenej tým, že v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív alebo k zníženiu pasív. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný vyplýva z § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je ním ten, ktorého majetok sa na úkor druhého neoprávnene zväčšil alebo u ktorého nedošlo k zmenšeniu majetku, aj keď k tomu malo v súlade s právom dôjsť. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie, ktoré sa musí vrátiť, pritom nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. V prejednávanej veci sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu, keď užíval jeho pozemok bez poskytovania finančného ekvivalentu. Užívanie cudzieho majetku bez právneho dôvodu s povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie bezpochyby predstavuje všeobecné pojmá právného princípu, ktorý je treba aplikovať na vopred bližšie neurčené prípady (§ 451 Obč. zák.). Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia rovnajúcej sa výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase za porovnateľný pozemok súd prvej inštancie v duchu zaužívanej súdnej praxe pri absencii nájomných zmlúv uzavretých na porovnateľné pozemky v danej lokalite v rozhodnej dobe správne vychádzal zo znaleckého posudku znalca A. K. O. a rozsudok súdu prvej inštancie preto bolo nevyhnutné v napadnutej zamietavej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdiť ako vecne správny.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobca nebol so svojim odvolaním úspešný a úspešný žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).